

GEKROOKT RIET

„Dat zit er weer op. 'k Heb me in 't bad van de laatste infectiehaarden gezuiverd. En nu we zolang in quarantaine geweest zijn, beschouwen we jou als een welkome nieuwsbron,” zegt zuster Agnes. In een krakend costuum wandelt zij met zuster Lous, die de dienst in de barakken met haar heeft gedeeld, in de ziekenhuistuin. Zuster Sylvie, ook een tweedejaars, heeft zich bij hen gevoegd. Ze verschuift haar manchetten.

„Misschien maakte ik op de zaal meer nariigheid mee dan jullie in de barakken. We kregen weer deerlijk-gehavende slachtoffers van 't snelverkeer binnen. En een paar maal moest een bed voor doorlopend bezoek afgeschermd worden . . .” zegt ze.

„Wij hadden wel prettige weken, hè Agnes? We gingen helemaal op in de zorg voor het kind . . .”

„En gevallen met dodelijke afloop kwamen ditmaal gelukkig niet voor,” onderbreekt Agnes Lous. Van terzij kijkt ze naar Sylvie. Die is eigenlijk te teerhartig voor 't beroep van verpleegster. De „Dirk” heeft haar al een paar maal de laan willen uitsturen. Toch mangelt het Sylvie niet aan bekwaamheid. Met hart en ziel is ze verpleegster geworden. En met tranen en argumenten heeft zij zich tegen 't besluit der directrice verzet. 't Resultaat ervan was, dat men 't nog eenmaal met haar zou proberen. En uiterlijk hield Sylvie zich flink, toen ook van háár doortastendheid weer zoveel werd gevergd. Zusters, beter dan zij tegen 't leed gehard en gepantserd, geven haar om beurten welmenende raad. Maar in dit neutraal ziekenhuis heeft Sylvie niet met alle collega's 't zelfde contact. Daarom ook is zij blij, dat haar vacantie met die van Agnes en Lous samenvalt. Ze hebben 't plan opgevat, om morgen een fietstocht naar de bollenvelden te maken. 't Weer werkt zo mee.

„M'n kleine teen fluistert, dat 't morgen een prachtige dag wordt,” zegt zuster Agnes. Ze beweegt zich wat sloom.

„Tot de Gideonsbende zou jij niet hebben behoord,” placht Lous te zeggen. Maar Agnes is accuraat in haar werk. Een regen van reprimandes daalt zelden op háár neer. Ze buigt zich nu over een bed hyacinthen, dat reeds gaat kleuren en geuren.

„Heerlijk, dat we weer eens in de vrije natuur zullen zijn!”

„Als 'k rijk genoeg was, luisterde ik nog liever naar de Mattheus-Passion in Naardens kathedraal,” zegt Sylvie.

„Die wens staat op ons verlanglijstje ook. Maar we waren al héél blij, dat we in de barak brokstukken van de Mattheus door de radio hoorden, hè Lous?”

„Of we! Sylvie, jij weet het óók wel, dat een tweedejaars-zuster en sparen niet best accorderen. We hebben deze maand weer enkele boeken gekocht . . .”

„en ik beloofde in een zwak moment aan een ventje een kleurboek met potloden. Toen hij 't had, bleek het dat alle kleuters, die een potlood konden hanteren, Jo Spier wilden nabootsen,” valt Lous lachende in.

„Dat was wat! Om de vredeswil . . . wat doet een mens daar niet voor . . . hebben we toen een hele bezending tekengerei laten aanrukken. Ik haalde daarbij in m'n japon een scheur als een bergspleet.”

„En ik moest een stel nieuwe fietsbanden hebben . . .” zegt Lous. „Zodat je begrijpt, dat we niet voor een duur concert konden sparen. Maar 'k heb een fietskaart op zak. Zullen we ginds op dat bankje onze route voor morgen uitkienen?” vraagt Agnes.

Op de bezonde bank vouwt zij met preciese gebaartjes de kaart uit. Sylvies blonde hoofd buigt zich tussen de donkere in. Even wanen de zusters zich reeds op 's Rijks wegen. Ze peddelen langs de villa's, waaraan Wassenaar rijk is.

„'k Heb aan al m'n patiënten Paasbloemen beloofd,” zegt Sylvie zacht. Ze heeft de mannenzaal nu, en denkt aan No. 17, een half verlamde, nog jonge man. De duurste bestralingen helpen hem niet. Hij ligt steeds zo stil, doet aan de grappen en plagerijen der anderen nooit mee. Maar hoeveel opstand ligt hij dagelijks niet te verbijten? Ogenschijnlijk draagt hij zijn kruis wel geduldig. Maar er vonkt vaak een vuur in zijn ogen, waarvan Sylvie schrikt. 't Beklemt haar dan plots, dat zij in haar bewegingsvrijheid niet wordt geremd, vlug als een ree door de zaal gaat. Nog nimmer zag ze zijn handen gevouwen. Meestal zijn ze krampachtig verknepen, of wringen een prop in het laken. Bezoek krijgt hij weinig. Zijn ouders wonen een uurtje buiten de stad. Zijn broers zijn een dag kwijt, als ze een poosje bij zijn bed willen zitten. Soms komt er een vriend, die zijn vrouw of ver-

loofde meebrengt. Er verandert door die bezoeken weinig in den patiënt. Hij ligt maar en kijkt, lijkt de minuten te tellen. Dikwijls ook wordt hij door lange gangen naar de belichtingskamer gereden. De nachten na z'n terugkomst is hij doodmoe en ligt verbeterd met zijn opstand te vechten.

„Of hij de boodschap van Goeden Vrijdag en Pasen verstaan zal?” denkt Sylvie. Er zijn patiënten, die hun afkeer nauwelijks kunnen verbergen, als een dominee of pastoor de zaal binnenkomt. Een geestelijke is voor hen een heraut van de dood. Ze verstaan er niets van, dat hij juist de boodschap van leven mag brengen. Met diè patiënten heeft Sylvie 't meeste te doen. 't Is toch heel triest, als je zoveel in je leven afbreken zag, dat je dan ook de stralen der eeuwige zon en troost buiten blijft sluiten.

„Wat zit jij weer te dromen! We gaan naar binnen, 'k rammel gewoon. Maar als je morgen zo stil bent, kun je beter thuisblijven, Sylvie . . .” zegt Lous.

„Nee, ik ga mee,” zegt Sylvie haastig. Tussen de anderen stapt zij naar 't zusterhuis toe.

„Wat is Wassenaar mooi! Hier wil ik, als 'k m'n Wit-Kruis heb gehaald, wel een Rusthuis voor zwakken en herstellenden hebben,” roept Sylvie.

„Och kind, die zijn er hier al genoeg. Nee hoor, als ik m'n Wit-Kruis heb, wil 'k ook m'n Ooievaartje nog halen. Dan zien we wel verder,” zegt Agnes. Lous maakt geen plannen. Zij is verloofd en zal, als zij 't diploma heeft, wel spoedig gaan trouwen. Haar verloofde brengt nu voor zijn firma een proeftijd in Engeland door. Maar ook Lous vindt Wassenaar mooi. Raaphorst, waar ze alle drie wel eens een Zendingsfeest bijgewoond hebben, ligt nu bezijden hun weg. Ze zijn van Rijksdorp en de Drie Papegaaien verrukt, en in Leiden drinken ze koffie.

„Even spieden, of er van de nieuwe Stadhuisgevel al iets is te zien,” stelt Sylvie voor. Dan bloeit, na Oegstgeest, Hollands bloemenfeest voor hen open. De tulpen zijn nog wat schriel, maar tekenen, met de hyacinthen, de kleurenvakken toch duidelijk af. De trompetnarcissen wuiven hun een welkomstgroet toe.

„Holland groeit weer,

Holland bloeit weer,” neuriet Lous. En ze vergeten het even, dat ook de bollenkwekers geen Gouden Eeuw meer beleven.

Jongens willen hun fietsen met bloemenslingers omkransen.

„Straks,” weert Sylvie af. Want ze wil ook graag even een kerk binnengaan. Daar is het sober. Daar valt gezeefd zonlicht op 't zilver van de Avondmaalsdis.

„Mijn verlosser hangt aan 't kruis,

En Hij hangt daar voor mijn zonden,” zingt de gemeente.

Dan klinkt het weer in de plechtige stilte: „Dit is mijn lichaam dat voor u verbroken werd . . . dit is Mijn bloed, dat voor u werd vergoten . . . tot vergeving der zonden.”

Er is hemelse rust binnen de gewijde gewelven. Daarbuiten vermeerderd de onrust. Ook de zusters gevoelen haar zuigkracht als zij hun fietsen weer willen bestijgen.

Van een Roomse kerk staan de deuren wijd open; de beelden zijn nog met purperen hoezen bekleed.

„Christe eleison . . . Kyrie eleison . . . Agnus Dei, qui tollis peccati mundi, ora pro nobis, donna eis pace,” zal hier straks weer worden gezongen. Maar ook tussen de bloeiende velden racen nu de motoren met militairen.

En in andere landen worden dood en verderf uitgestrooid. Maar de bloeiende velden blijven stil prediken, dat God weer levensvernieuwing en schoonheid wil schenken. Sterker nog brengt het ledige graf in Jozefs hof deze boodschap. Een schaduw is echter ook over de opgewektheid der zusters gevallen. Ze stappen hier en daar bij een bloemenveld af, hebben hun picnic dan tegen een beschermend heuveltje, waar de lucht ook van parfum is doortrokken.

„Dit zou 'k al m'n patiënten graag gunnen,” zegt Sylvie, diep inhalerend. Maar ze denkt weer 't meest aan dien ènen, die zich misschien nooit meer zelfstandig in de vrije natuur kan bewegen. Misschien zou een kostbaar Kurort 't aftakelingsproces nog wat kunnen vertragen. Doch daarvoor bezit hij de middelen niet.

Agnes slaat een poëzie-bundeltje open. Met haar langzame stem leest zij verzen van Revius, De Mérode en anderen voor. Op de weg golft de onrust. Maar die verstilt voor de zusters even in eeuwigheidsrust. Eindelijk trekken ze elkander omhoog. Ze fietsen nog eens door dorpen, waar weer plechtig klokgebeier weerklinkt. Op een rustig terrasje drinken ze thee. Naast hun vehikels gaan ze door een Dorpsstraat dan verder. De stemmige étalage van een kunsthandel boeit hen eensklaps. Il Redemptore

van Leonardo da Vinci staat midden op 't zwarte fluweel, z'n: Het Laatste Avondmaal, rechts. Links een kruisiging van een schilder, wiens naam zij niet kunnen ontcijferen. Ze zien een portret van Dante Alighieri, Italië's dikwijls verjaagde, dolende dichter. Kort geleden heeft Sylvie van hem gelezen: In 't teken van Amore, dolore e morte, van liefde, smart en dood . . . heeft zijn leven gestaan. Ook voor hem zelf ging de Louteringsberg het Paradiso vooraf. Dan treft een tekst, in hout gebrand, Sylvie bijzonder.

„Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken.”

„Dat zou 'k No. 17 graag laten lezen,” denkt Sylvie. Ze kwam er nooit toe, om zó tot hem te spreken. Op een ijzige afweer stuitte al haar voornemens af. Zou ze nu door die tekst . . . met de bloemen . . . ook hem misschien kunnen bereiken? Ze aarzelt nog een moment.

„Houd m'n fiets even vast. 'k Moet hier iets koopen,” zegt Sylvie dan. In de winkel koopt ze die tekst. Maar ze vertelt buiten niet, voor wie die bestemd is. Er ligt op zaal ook een patiënt, die de anderen als een pias kan vermaken. Sylvie zou 't niet verdragen, dat hij deze troostvolle belofte bespotte.

„Zullen we ons hier van bloemen voorzien?”

Agnes' vraag stoort Sylviës gepeinen. Ze laten Darwins met nog stijf gesloten kelken afsnijden. In bouquetten bungelen ze aan 't stuur van de fietsen. En de zusters rijden voorzichtig, opdat de bloemen geen scha zullen lijden. Maar tulpenslingers willen ze nu liever niet. Aan 't ziekenhuis staat een commissie ter ontvangst en verwelcoming reeds op de uitkijk.

„Zo kinderen, zijn jullie weer boven water? Fijn weertje gehad, hè? Nou, wij hier...”

Er volgt een relaas van 't voornaamste gebeuren, dat in de afdelingen heeft plaats gevonden. Met een debat over het onderwerp van den dag wordt dit besloten. Dan worden de bloemen nog eens beroken, bewonderd. De zusters krijgen enkele tuiltjes voor hún zalen mee.

„Is de hond in de pot?” vraagt Lous, met een bedenkelijke blik op haar armbandhorloge.

„'t Scheelde niet veel,” lacht een der collega's. Ze tafelen vlug. Vannacht zullen zij nog in 't zusterhuis slapen. Morgen vliegen ze alle drie in verschillende richtingen uit. Sylvie zet de bloemen zelf in fris water.

Ze brengt ze vanavond niet meer naar de patiënten. Wel informeert ze bij zuster Magda, of er iets bijzonders geweest is. Nee, alles had het „normale” verloop.

„Maar is die No. 17 altijd zo stom als een vis?”

„Hij is nooit een van de druksten,” zegt Sylvie.

„Ik vind hem benauwend. Maar natuurlijk, 't is zielig, als je 't tot je doordringen laat, dat je voor de rest van je leven als een baby moet worden gereden. En dan voor zo'n Hercules als No. 17 is.”

Sylvie praat er niet verder op door. In de kamer van Agnes drinken zij thee. Op de koffergramfoon zet Agnes platen met koralen uit Bachs Passions op.

„Was Mein Gott will, gesche' alzeit . . .”

Stil luistert Sylvie. Vindt zij 't zelf vaak niet moeilijk om met haar gehele hart daarop „Amen” te zeggen? En van háár werden de zwaarste offers nog niet gevraagd. Die opstand van No. 17 is wel zondig, maar toch zo menselijk ook. Vandaag weer heeft Sylvie 't gezien, met hoeveel schoonheid God de bloemen des velds heeft bekleed. Is 't dan niet wreed dat Hij de mens, die Hij over 't werk Zijner handen doet heersen, zó plaagt en bezoekt . . . hem zó zijn schoonheid ontnemt?

„O Haupt, voll Blut und Wunden,” speelt nu de plaat. Dan zingt een stem:

„Aus Liebe will der Heiland sterben
Von einer Sunde weiss er nicht . . .”

Nog één plaat zet Agnes op. 't Slotkoor uit de Johannes-Passion:

„Ach Herr, lass dein lieb' Engelein
Am letzten End' die Seele mein
In Abrahams Schosz tragen . . .”
Zacht zingt Agnes mee:

„Als dan vom Tod erweche mich,
Dass meine Augen sehen dich
In aller Freud', o Gottes Sohn
Mein Heiland und Gnadenthron,
Herr Jesu Christ, erhöre mich
Ich will dich preisen ewiglich . . .”

„Mocht dit ook maar 't gebed van No. 17 zijn,” mijmert Sylvie.

Stille Zaterdag.

De ziekenhuisgangen worden geschrobd en gedweild. Zusters haasten zich, om hun zalen tijdig in orde te hebben. Maar de drie vacante-zusters reppen zich niet. Eerst vanmiddag zwaaien ze af.

„Ruhe sanfte, sanfte Ruh,” zingt Sylvie zacht. Ze buigt zich over de bloemen. Die

houden zich prachtig. De patiënten zullen 't openbloeien der kelken zelf kunnen zien. Sylvie heeft de zaal al van vaasjes en overvullige bekers beroofd. Ze schikt er de ruikertjes in, paarse, cerise en gele. De bak, waarin zij de vaasjes nu plaatst, wordt een bloemenveldje opeens. Glimlachend draagt Sylvie die in de zaal. 't Is er, na 't ontbijt, een beetje rumoerig. De pias heeft zijn mop-pentrommel weer open gedaan. Nu stelt hij voor alle patiënten een Paas-reisprogram op.

„Jij, No. 15, mag naar die altste, kaltste und schönste Jungfrau der Welt,” zegt hij tot een klein, miezerig mannetje, dat van zijn blindedarm werd bevrijd. Hij snapt de bedoeling direct niet.

„Hè, wat meen je?” gromt hij wantrouwig.

„Dat je naar Zwitserland mag. Ben jij de schoolkaart vergeten? Ik kan 't rijtje nog wel opzeggen, hoor. De Mont-Blanc en Mont-Rosa, Simplon en Splugen, de Jungfrau en Finsteraarhorn, de Rigi en de Pilatus,” helpt hem zijn buurman.

„O, is het dat? Nou, ga jij dan maar voor mij . . .”

„Ondankbaar wezen. No. 16, dan stuur ik jou naar Californië. Daar mag je naar hartelust fruit eten, man . . .”

„Bravo, leg m'n farmerspak maar vast klaar. Ha, daar is zuster Sylvie. Wat brengt U een mooie bloementuin mee . . .”

Sylvie heeft het blad op tafel gezet. Glimlachend begint zij met de bloemen haar rondgang. Maar zij schrikt van het spel, dat onbedacht en in scherts is begonnen. Het mag niet doorgaan . . . nú moet het stoppen . . . dat zeggen de krampachtige knuis-ten van No. 17 haar. Waarschuwend kucht Sylvia een paar maal nerveus. De grappenmaker let er niet op. Hij bezint zich hoe hij No. 17 eens uit z'n isolement trekken zal. Die man moet het lachen weer leren, al is het wat wrang. De grappenmaker, die hier bijna een jaar ligt, zou doodgaan van sjachrijn, als hij zich zelf en anderen niet eens opmonteren kon. Dat kniesoren helpt een mens toch niets. Hij krijgt plots een inval.

„No. 17 is nu aan de beurt,” zegt hij, goedmoedig en minder luidruchtig, want hij heeft toch ook deernis met hem. „Jij moet met Speenhof maar eens een tournee maken naar . . .” Met een kreun, en, inzover hiervan bij hem nog sprake kan zijn, vliegt No. 17 op.

„Houd je wafel . . . direct, of 'k bega een

ongeluk aan je,” stoot hij moeilijk en hijgende uit. Ruw knapt de draad van 't luchtige spel. Een naargeestige stilte valt opeens in de zaal. De patiënten beseffen plots beter, dat ze zich ook met galgenhumor hebben vermaakt. Reeds staat zuster Magda bij 't bed van No. 17. Hij worstelt nog met zijn emotie. Een marteling is 't schijnbaar onschuldige spel voor hem geweest. Met verbeterde woede en pijn heeft hij de sprong naar zich toe voelen komen. De lui hier . . . die nog hunkeren naar een hap leven . . . moesten eens weten, hoe graag hij er door een injectie van werd verlost. Hij, die zich zo'n forse eik heeft gevoeld, wil voor zijn verdere leven geen wrak zijn. Hij wil niet langzaam 't onderspit delven voor de bacillen, die „de strijders in 't wit” geen baas kunnen worden.

„O God . . . o God . . .” kreunt hij half-luid. De pias verbijt zenuwachtig zijn spijt, omdat hij zo tactloos geweest is. No. 17 gaf zó nooit eerder blijk van zijn gevoelens. En zuster Sylvie ziet ook bleek. Ook háár feest is vernield. Ze schaamt zich nu bijna, omdat zij gisteren van de prille Lenteglorie zo heeft genoten. Zwijgend zet zij Flora's kinderen op de kastjes. Zuster Magda geeft No. 17 kalmerende druppels. Ze trekt het laken hoog op, zodat 't zijn nog verwrongen gelaat half bedekt. 't Is een verademing voor al de patiënten, als een andere zuster een blad met bekers melk binnenbrengt.

„Moet jij nog niet weg?” vraagt 's middags een der zusters aan Sylvie. Agnes en Lous zijn reeds vertrokken. Maar Sylvie kan nog niet heen gaan. Ze wil nog afscheid nemen van haar patiënten. En ze is bang, om de gekwelde ogen van No. 17 te ontmoeten. En toch . . . toch zou ze de tekst zo graag aan hem geven. Ze pakt die bij een dundruk N. Testamentje. Smalle lintjes legt ze tussen de bladen, waarop ze zijn aandacht graag in 't bijzonder vestigen wil. Als dit geknakte leven maar bij den groten Heelmeester genezing mag vinden! Dan zal het Paasfeest zo troosteloos niet voor hem zijn. In de zaal ziet Sylvie 't eerste het scherm om No. 17's bed. Zuster Magda heeft het daar neergezet. 't Ontroert Sylvie weer dat patiënten, die reeds maanden hier liggen, haar zo hartelijk prettige dagen toewensen. Ze zou hen allen zo'n pakje graag willen schenken. Behoedzaam blikt ze om 't scherm. No. 17 blijkt toch wakker te zijn. Met groot-open-ogen staart hij naar

't witte plafond.

„Ik ga op reis . . . tot Dinsdag naar huis. En 'k wilde zo graag, dat 't ook voor u een goed Paasfeest zou zijn. Mag ik dit aan u geven?” vraagt Sylvie gedempt. Ze wacht niet op antwoord. 't Pakje ligt reeds op 't bed. 't Lint is zó gestrikt, dat de patiënt 't zelf gemakkelijk losmaken kan. Hij zegt niets, bedankt niet, wenst Sylvie geen goede reis. Zó zacht, alsof zij een doodzieke verlaat, verwijdert Sylvie zich van het bed. Ze zit reeds lang in de trein, als No. 17 met onwillige handen het paklint losstrikt. Een cadeautje voor hèm . . . dat had zuster Sylvie liever niet moeten doen. Voor hèm is 't morgen geen feest. Hij wil zelfs niet, dat zijn ouders dan komen. Bruusk schuift hij 't vloeit van de tekst weg. Een schok vaart door hem heen.

„Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken,” leest hij half luid. Gekrookt riet . . . gekrookt riet . . . is hij daarmee bedoeld? Maar dat juist wil hij niet zijn. Hij, de forse, de eik. Liever nog gaat hij dood. De opstand, pas zo moeizaam bedwongen, staat heviger weer in hem op. Maar nu ligt de tekst op het laken. Nu gaat het hem toch, tegen zijn wil, fascineren, dat: Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken . . .

Is 't ook niet zijn angst voor de spot en hardheid der mensen, die hem 't leven afwijzen doet? Zelfs in dit huis van barmhartigheid vindt hij niet steeds het rechte erbarmen.

Wie buigt zich dan nu zo teer en troostend over hem heen?

Zuster Magda komt weer eens bij hem kijken. Hij gebaart, dat zij de tekst tegen de vaas op 't kastje zal zetten. 't Boekje schuift hij onder z'n kussen. Dan gaat het grote licht in de zaal uit. Een andere zuster waakt en leest in de stilte. Maar No. 17 kan weer niet slapen. Hij denkt aan zijn leven, dat geheel op 't aardse gericht was. De tekstwoorden zijn

nog een mysterie voor hem. Maar ver weg, in het land van zijn kindsheid, ziet hij een vrouw, die met hem over zonde en Golgotha's Kruis heeft gesproken. Ze heeft hem óók een tekst laten leren. Hij weet het weer scherp, want hij kreeg een dubbeltje, toen hij die zonder haperen opzeggen kon. Nu zoekt hij de volgorde van die woorden met zijn vermoeide gedachten. De zwakke draad knapt enkele malen, maar dan is die verbindingslijn met vroeger er weer. Ja, ja, zo was het.

„Hij is om onze overtredingen verwond, om onze zonden werd Hij verbrijzeld . . .”

„Hij . . .” herhaalt hij enkele malen. En dan daalt er een diep ontzag in zijn ziel. Want die „Hij” . . . dat was . . . God . . .

Buiten breekt het Paaslicht reeds door. 't Zoeft ook in de zaal, zal haar straks geheel vullen. Sylvies tekst leeft in dat licht.

„Het gekrookte riet zal „Hij” niet verbreken . . .” prevelt No. 17 zacht. Hij vat het grote geheim van dit wonder nog niet. Wie zal dit in waarheid verstaan? Maar Hij, Die in Bethesda den man, die daar acht en dertig jaar krank had gelegen, niet onverschillig voorbijging, is ook op deze Paasmorgen door geen kluisters gebonden. Door het boekje spreekt Hij tot dezen zieke nu ook. Van Zijn strijd in de Hof der Olijven, van Zijn verbreking en Kruisoverwinning, van Zijn verrijzen. En nog eens hoort No. 17 het troostvolle woord: „Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen. Ik leef. Geloof in Mij, en . . . gij zult leven.”

Ook op dit Paasfeest spreekt No. 17 weinig. Hij vraagt, of 't scherm om zijn bed blijven mag. Maar in de bitterheid van zijn leed komt het aarzelend danken, dat hij niet door één forse slag werd geveld . . . komt ook het zuchtend verlangen, om als gekrookt riet het Leven te vinden.

ANNIE VREELAND.